

на хайдутитѣ и войводитѣ изъ Стара-планина и горѣли отъ желание за юнашки подвизи. Така между стари и млади, между бащитѣ и децата, възникнала непримирима борба.

Дяконъ Игнатий, още като се завърналъ въ Карлово и преди да се покалугери, билъ застаналъ на страната на младитѣ и буйнитѣ. Вуйчо му почналъ да го укорява и да негодува. Освенъ това, на Игнатия омръзнало да скита по селата да проси и да влачи натѣпканитѣ съ разни изпросени нѣща дисаги. Отъ друга страна, вуйчо му все отлагалъ изпращането му въ Русия, да се учи. И душата на младия дяконъ се разбунтувала. Единъ день той отказалъ на вуйча си да ходи вече по просия. Въ неговия умъ зрѣла мисълта, че на българския народъ трѣбва да се служи не само чрезъ черковни служби и черковни пѣсни. И той решилъ да напустне вуйча си и да се изсели отъ Карлово.

Бѣгство. Презъ това време въ Карлово дошълъ дяконътъ на Нишкия владика, съ когото вуйчото на Василия вършелъ нѣкаква търговия. Двамата дякони, Игнатий и Генадий, се срѣщнали и се опознали. Игнатий се оплакалъ на нишкия си събратъ и му открилъ намѣрението си да избѣга. Генадий го насърчилъ.

Дяконъ Игнатий почналъ да се готви за пѣть. Събралъ отъ роднинитѣ си малко пари, извадилъ тайно отъ вуйча си пѣтенъ билетъ и една нощъ, когато вуйчо му спѣлъ, промѣкналъ се въ метоха. Посипалъ по каменния дворъ слама, влѣзълъ въ обора, хваналъ охранения черенъ конъ на вуйча си, обвилъ краката му съ парцали, та когато върви по двора, да не тропа, метналъ му се и отлетѣлъ въ тъмната нощъ. Отъ Карлово стигналъ въ Пловдивъ, а оттамъ се отправилъ за гр. Нишъ, гдето се срѣщналъ съ своя приятелъ Генадий. Двамата дякони хвърлили калугерскитѣ дрехи, преминали въ Сърбия и се отзовали въ гр. Бѣлградъ.

Въ легията на Раковски. Въ Бѣлградъ всичко било възбудено. Нѣщо важно се крояло. По онова време, макаръ Сърбия и да била свободна, турцитѣ все още имали право да държатъ въ крепостъта войска, която да държи въ покорство сърбитѣ. И тѣ се готвѣли да прогонятъ турската войска и да се освобятъ напълно. Сърбитѣ помолили и българскитѣ доброволци да имъ помогнатъ. Българитѣ пѣкъ очаквали, като стане сблъскване между турци и сърби, ще избухне война, въ която ще се намѣсятъ и тѣ, та да се освободи и България.

Отъ всички краища на България се събрали въ Бѣлградъ български доброволци, дошли и българскитѣ войводи: дѣдо Илю, Филипъ-Тотю, Хаджи Димитъръ, Стефанъ Караджа и мн. други. Градътъ гъмжалъ отъ българи. Начело застаналъ **Сава Раковски**, който отдавна работѣлъ за освобождението на България. Така се образувалъ български легионъ (полкъ) отъ 5 - 600 души млади български юнаци. Тѣ били облѣчени въ военни дрехи, а на калпацитѣ си имали желто левче съ надписъ: „свобода или смъртъ“.

Нашитѣ двама разкалугерени младежи, Василъ Ивановъ и Иванъ Караивановъ, веднага се записали въ легията на Раковски.

Д. Чолаковъ